

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **M. S.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Ladislavem Malečkem, advokátem,
sídlem Nerudova 22, 412 01 Litoměřice,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2016, č. j. 4827/DS/2016,
JID: 172248/2016/KUUK/Píš,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2016, č. j. 4827/DS/2016, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městské policie Lovosice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 9. 2016, č. j. MPLOVO-11-3/2016-01. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím zamítl návrh žalobce na obnovu řízení ve věci přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním Shodu s prvopisem potvrzuje I. T. (K.ř.č. 1 - rozsudek)

provozu“) ze dne 2. 6. 2015, kdy byl vystaven pokutový blok série „X“ číslo bloku „X“, a ze dne 6. 6. 2015, kdy byl vystaven pokutový blok série „X“ číslo bloku „X“. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nesouhlasil s postupem správních orgánů, a to zejména pokud jde o dokazování a přezkum skutečností, zda v jeho případě výše zaznamenaných bodů odpovídá bodovému hodnocení uvedenému v příloze zákona o silničním provozu. Měl za to, že správní orgány obou stupňů nerespektovaly podmínky, za jakých je možné povolit obnovu řízení. V této souvislosti odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65. Dále uvedl, že ve své žádosti o obnovu řízení poukazoval na nesrovnalosti podpisu na pokutovém bloku a záměnu identity obviněného z přestupku. Tyto skutečnosti poté považoval za důvody pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád“), neboť se jedná o skutečnosti a důkazy, které nebyly dříve známé, vyšly najevo až po právní moci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení, existovaly v době původního řízení a jsou žalobci ku prospěchu. V případě jejich pravdivosti by totiž bylo zřejmé, že se osoba uvedená na pokutovém bloku na místě přestupku vůbec nenacházela. Dále žalobce upozorňoval na skutečnost, že souhlas s projednáním přestupku je podmínkou tohoto řízení, přičemž jeho neudělení má za následek nemožnost vycházet ze skutkových zjištění učiněných v blokovém řízení a podkládat přestupek za spolehlivě zjištěný. Podle žalobce tak nemůže být pochyb o tom, že tvrzení o neudělení souhlasu s uložení pokuty v blokovém řízení představuje rovněž skutkovou novotu, pro kterou lze vést řízení o žádosti o obnovu řízení.
3. S ohledem na shora uvedené byl žalobce přesvědčen, že žádost o obnovu řízení podanou podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, v níž žadatel mimo jiné uvádí, že neudělil souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení, tedy není možné bez dalšího zamítnout. Naopak správní orgán se jí měl zabývat a zjistit, zda jsou tvrzení žadatele pravdivá, či nikoliv.
4. Žalobce dále namítal, že jednotlivé pokutové bloky trpí nedostatkem obsahových náležitostí a nejsou způsobilým podkladem pro záznam jednotlivých bodů do bodového hodnocení řidiče, čemuž se přes opakované výtky žalobce správní orgán prvního stupně dostatečně nevěnoval. V této souvislosti poté odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2011, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, zabývající se obsahovými náležitostmi pokutových bloků, jejich formálními či obsahovými nedostatky a jejich vlivem na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů do registru řidičů. Žalobce byl přesvědčen, že procesním postupem správních orgánů v projednávané věci došlo k nezákonnosti, když napadená rozhodnutí (pokutové bloky) neobstojí v otázce obligatorních náležitostí, zejména co se týče výrokové části. Na tomto místě žalobce odkazoval na znění § 68 odst. 2 správního řádu.
5. Závěrem žalobce konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, postup žalovaného je nezákonný a v řízení nebylo provedeno řádné dokazování, které by odpovídalo § 3 správního řádu. Žalobce navrhoval, aby soud provedl důkaz znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví k prokázání, že na předmětných pokutových blocích se nenacházejí žalobcovy pravé podpisy.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a k věci uvedl, že sdílí názor správního orgánu prvního stupně, že v daném případě nebyly shledány podmínky pro zahájení obnovy řízení vymezené v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Zároveň neshledal ani nezákonnost v postupu správního orgánu prvního stupně, jak při vyplňování blokových pokut, které byly uloženy a vyplněny v souladu s § 84 a § 85 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, (dále jen „zákon o přestupcích“), tak při správním řízení o žádosti o obnovu řízení. K návrhu žalobce na provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví k určení pravosti podpisu na pokutových blocích poté konstatoval, že jeho provedení ponechává na uvážení soudu. Nicméně má za to, že by jeho provedení bylo především v rozporu zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení, když dle vyjádření strážníků ze dne 15. 6. 2016, která jsou obsahem správního spisu, je zřejmé, že tito osobně znají žalobce a byli přítomni v okamžiku podpisu pokutových bloků. K ostatním námitkám žalobce žalovaný odkázal na odůvodnění prvoinstančního a žalobou napadeného rozhodnutí, kde byly tyto námitky podrobně vypořádány.

Ústní jednání

7. Při jednání soudu právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Dále zdůraznil, že správní orgány se vůbec nevypořádaly s otázkou, zda vůbec existují originály předmětných pokutových bloků. Správní spis obsahuje pouze kopie bloků, které nebyly řádně zkonvertovány. Pokud si správní orgány nevyžádaly v daném řízení originály pokutových bloků, rezignovaly dle právního zástupce žalobce zcela na předmět řízení v dané věci. V tomto směru právní zástupce žalobce odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65.
8. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Dále uvedl, že žalovaný vycházel z obsahu správního spisu. S ohledem na obsah správního spisu nebyl dle pověřeného pracovníka žalovaného důvod pochybovat o tom, že nemohlo dojít k záměně osoby s jinou osobou v případě žalobce, a správním orgánům nevznikly žádné pochybnosti o tom, že žalobce předmětné bloky podepsal. Proto nebylo v rámci správního řízení přistoupeno k dokazování znaleckým posudkem, jak požadoval žalobce.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlížet k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které

vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu a provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. S ohledem na přednes právního zástupce žalobce při jednání soudu musí soud konstatovat, že rozhodování v rámci správního soudnictví o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno koncentrační zásadou. Soud přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, které lze v souladu s § 71 odst. 2 s. ř. s. rozšiřovat pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Obecná lhůta pro podání žaloby je pak dle § 72 odst. 1 dvouměsíční po oznámení napadeného rozhodnutí žalobci. Námitku, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda vůbec existují originály předmětných pokutových bloků, tvrzení, že pouhé kopie bloků nepostačují pro řádné rozhodnutí v předmětné věci, uplatnil žalobce prvně až v rámci ústního jednání před soudem, které se konalo téměř čtyři roky po podání předmětné žaloby. Tuto námitku tedy vyhodnotil soud jako opožděnou a nemohl se jí z toho důvodu zabývat.
12. Soud se zabýval obecnou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Soud předně upozorňuje na to, že je třeba mít na zřeteli, že obsah, rozsah a kvalita žaloby do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku jakožto výsledného meritorního rozhodnutí soudu. Pokud je tedy žaloba žalobce, resp. žalobní bod formulován pouze v obecné rovině, není úkolem soudu domýšlet za žalobce argumenty, které by snad s takovým žalobním bodem mohly souviset a které by hypoteticky mohly zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004–54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012–42, dostupné na www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že žalobce námitku nepřezkoumatelnosti uplatnil pouze v obecné rovině, bez bližší specifikace, v čem konkrétně onu nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje, bude se soud touto námitkou zabývat ve stejném rozsahu.
13. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
14. Žalovaný v úvodu napadeného rozhodnutí zrekapituloval obsah správního spisu a průběh řízení před správním orgánem prvního stupně. Následně přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, které předcházelo jeho vydání, přičemž shodně jako správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že v projednávané věci nedošlo k naplnění podmínek pro zahájení obnovy řízení. Měl za to, že správní orgán prvního stupně postupoval správně, když rozhodl o zamítnutí žádosti žalobce. Poznamenal, že při projednání přestupku v blokovém řízení je minimálně nutné zohlednit podmínky, které mají strážníci obecní policie pro vyplňování bloků, které se nutně promítají především do jejich čitelnosti. Žalovaný byl přesvědčen, že na pokutovém bloku jsou vyplněny všechny

údaje v souladu se zákonem, a neztotožnil se s tvrzením žalobce, že pokutové bloky nepodepsal.

15. Soud připouští, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není nijak obsáhlé, ovšem je z něj zcela patrné, které skutečnosti vzal žalovaný za podklad napadeného rozhodnutí, podle které právní normy rozhodl, a z jakých důvodů shledal, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Pokud žalobce chtěl, aby se žalovaný ve svém rozhodnutí zabýval podrobněji posouzením závěrů učiněných správním orgánem prvního stupně, neboť se mu jevily nesprávnými nebo jejich posouzení nedostatečným, měl v podaném odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí blíže specifikovat a rozvést své námitky. Jak vyplývá z odvolání podaného žalobcem dne 21. 9. 2016, tento v něm pouze konstatoval, že podává odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jehož odůvodnění doplní ve lhůtě 30 dnů. Dané žalobce ovšem neučinil, a to ani přes řádnou výzvu správního orgánu prvního stupně k odstranění vad podaného odvolání, učiněnou v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu, doručenou žalobci dne 27. 9. 2016. Žalovaný tudíž přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souladu s § 82 odst. 2 věty druhé správního řádu tak, jako by se žalobce domáhal zrušení celého rozhodnutí, přičemž svůj závěr o správnosti prvoinstančního rozhodnutí řádně zdůvodnil. S ohledem na shora uvedené soud tedy shledal žalobou napadené rozhodnutí plně přezkoumatelným. V projednávané věci nedošlo ani k porušení § 68 ani § 89 odst. 2 správního řádu.
16. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu *se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.*
17. Podle § 85 odst. 4 zákona o přestupcích *pověřené osoby jsou povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení. Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.*
18. Dle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, *nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.*
19. Dále soud přistoupil k hodnocení toho, zda v projednávané věci správní orgány správně vyhodnotily nesplnění podmínek pro obnovu řízení. Otázkou možnosti využití obnovy řízení v případě přestupku vyřízeného v blokovém řízení se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, na které v podané žalobě odkazuje i žalobce. Své závěry shrnul do právní věty, podle které „[o]bnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení“ (podtržení doplnil zdejší soud). Souhlas obviněného s projednáním přestupku v blokovém řízení má právě v tomto typu řízení jedinečný význam, neboť jde o nezbytnou podmínku tohoto řízení. Dále rozšířený senát nastínil situace, kdy může žadatel o obnovu řízení zpochybnit souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Je tomu tak tehdy, pokud skutek spáchala a pokutový blok podepsala jiná osoba (záměna identity), nebo byl podpis zfalšován (srov. zejména bod 36 citovaného usnesení rozšířeného senátu).
20. Další výjimku z nepřípustnosti obnovy blokového řízení vymezil Nejvyšší správní soud Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.
(K.ř.č. 1 - rozsudek)

v rozsudku ze dne 25. 10. 2013, č. j. 4 As 86/2013-35, v němž konstatoval, že „[n]ad rámec výše citovaných závěrů rozšířeného senátu je obnova řízení přípustná ... i v dalších případech ..., kdy by se v důsledku nepřipustění možnosti obnovy řízení jednalo o extrémní případ nespravedlnosti Příkladem takového extrémního případu, jenž by odůvodňoval připustit obnovu řízení v případě přestupku řešeného v blokovém řízení, by bylo tvrzení žadatele o obnovu řízení, podle kterého sice dal souhlas s vyřízení věci v blokovém řízení, ale to pouze pod fyzickým nátlakem zasahujících policistů (např. bitím žadatele), nebo z důvodu bezprávné výhrůžky učiněné těmito policisty (např. vyhrožování namířenou pistolí)“ (viz bod 18 citovaného rozsudku).

21. Základní náležitosti rozhodnutí v blokovém řízení, tj. pokutového bloku, upravuje § 85 odst. 4 věta druhá zákona o přestupcích. Podle tohoto ustanovení pověřené osoby na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Veškeré uvedené náležitosti pokutové bloky v projednávané věci splňují. Dle kopie, založené ve správním spise, je v pokutovém bloku série „X“, číslo bloku: „X“, uvedeno jméno a příjmení přestupce, a to M. S., jeho rodné číslo a adresa místa pobytu. Totožnost žalobce byla ověřena podle občanského průkazu („X“) a řidičského průkazu („X“). Z pokutového bloku dále vyplývá, že žalobce dne 2. 6. 2015 v 20:34 hodin v obci Lovosice, ulici Terezińska, jako řidič osobního vozidla RZ „X“, nedodržel v uvedeném místě maximální dovolenou rychlost 50 km/h, kdy žalobci byla silničním radarovým rychloměrem naměřena rychlost 64 km/h (po zvážení možné odchylky +/- 3 km/h měřiče rychlosti tedy 61 km/h). Žalobce se svým jednáním dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Celková výše pokuty činila 500 Kč. Pokutový blok sloužil žalobci rovněž jako stvrzenka o zaplacení pokuty. Pokutový blok byl vypsán dne 2. 6. 2015 strážníkem P. J., který pokutový blok rovněž podepsal. Dále je v pokutovém bloku obsažena věta ve znění: „Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na obou částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části A bloku dne 2. 6. 2015“. Uvedené žalobce stvrdil svým vlastnoručním podpisem. V pokutovém bloku série „X“, číslo bloku: „X“, jehož kopie je rovněž součástí správního spisu, je poté uvedeno jméno a příjmení přestupce, jímž je žalobce, jeho rodné číslo a adresa místa pobytu. Totožnost žalobce byla opět ověřena podle občanského průkazu („X“) a řidičského průkazu („X“). Z pokutového bloku je zřejmé, že žalobce dne 6. 6. 2015 v 10:50 hodin v obci Lovosice, ulici Ústecká, jako řidič osobního vozidla RZ „X“, nedodržel v uvedeném místě maximální dovolenou rychlost 50 km/h, kdy žalobci byla silničním radarovým rychloměrem naměřena rychlost 64 km/h (po zvážení možné odchylky +/- 3 km/h měřiče rychlosti tedy 61 km/h). Žalobce se svým jednáním dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Celková výše pokuty činila 500 Kč. Pokutový blok sloužil žalobci rovněž jako stvrzenka o zaplacení pokuty. Pokutový blok byl vypsán dne 6. 6. 2015 strážníkem Š. Š., která pokutový blok také podepsala. Dále je v pokutovém bloku obsažena věta ve znění: „Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na obou částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části A bloku dne 6. 6. 2015“, uvedené žalobce opět stvrdil svým vlastnoručním podpisem.
22. Z vyjádření Městského úřadu Lovosice, jež je součástí správního spisu, je zřejmé, že žalobce ve dnech 2. 6. 2015 a 6. 6. 2015 nenahlásil ztrátu ani odcizení občanského průkazu ani řidičského průkazu. Skutečnost, že řidičem kontrolovaného vozidla byl v obou případech právě žalobce, pak jednoznačně plyne z vyjádření hlídky Městské policie Lovosice, ve složení str. P. J. a str. M. Š., která ukládala žalobci pokutu za spáchání přestupku Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v blokovém řízení dne 2. 6. 2015, a z vyjádření hlídky Městské policie Lovosice, ve složení str. P. J. a str. Bc. Š. Š., která ukládala žalobci pokutu za spáchání přestupku v blokovém řízení dne 6. 6. 2015. Obě vyjádření ze dne 15. 6. 2016 jsou součástí správního spisu. Hlídky městské policie shodně vypověděly, že překročení maximální povolené rychlosti bylo zjištěno měřicím zařízením s platnou kalibrací. Žalobce měl možnost se o tom na místě osobně přesvědčit, jelikož hlídka městské policie má vždy při prováděném měření kalibrační protokol u sebe. Žalobce však jeho předložení nevyžadoval a během prováděných úkonů nevznel jedinou námitku. V přestupci hlídky ihned poznaly žalobce, a to vzhledem k místní znalosti, jelikož žalobce jako osoba samostatně výdělečně činná provozuje prodejnu s ovocem a zeleninou v obci Lovosice, v ulici 8. května. K ověření totožnosti si hlídky také vyžádaly předložení řidičského a občanského průkazu, na jejichž základě vizuálně porovnály osobu žalobce s osobou naskenovanou na fotografiích v obou dokladech. Obě hlídky se rovněž shodly v tom, že žalobce byl řádně poučen o možnosti nesouhlasit s přestupkem. Byla mu dána možnost sepsání oznámení o přestupku. Dané žalobce odmítl a vyžadoval projednání věci na místě v blokovém řízení. Následně mu byl tedy vystaven pokutový blok proti vydané finanční hotovosti. Hlídka městské policie ve složení str. P. J. a str. Bc. Š. Š. poté uvedla, že si události ze dne 6. 6. 2015 doposud plně vybavují i díky konverzaci vedené s žalobcem, přičemž citovala úryvek z ní.

23. Soud dále poznamenává, že pokud žadatel o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, musí tvrdit takové skutečnosti, které budou relevantní, dostatečně konkrétní a věrohodné pro to, aby vyvolaly důvodné pochybnosti o tom, že skutečně souhlas udělil. K jejich prokázání také musí navrhopvat důkazy. Žádné takové nové skutečnosti však žalobce netvrdil. Žalobce v průběhu řízení před správním orgánem ani v následném soudním řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by se dalo usuzovat, resp. které by vzbudily ony důvodné pochybnosti o tom, že na místě spáchání přestupků skutečně nebyl, pokutové bloky nepodepsal, a neudělil tak souhlas s projednáním věci v blokovém řízení. Nepředložil o tom ani žádný důkaz. V průběhu řízení před správními orgány žalobce i přes opakované výzvy k doplnění návrhu na obnovu řízení setrval na tvrzení, že dříve neznámou skutečností, která existovala v době původního rozhodnutí, a žalobce ji nemohl v původním řízení uplatnit, je vyplnění pokutových bloků v rozporu se zákonem, v důsledku čehož nemohly předmětné bloky nabýt právní moci. Tato argumentace žalobce se však dle soudu zcela míjí s podstatou institutu obnovy řízení, neboť údaje na pokutových blocích byly vyplněny již v době, kdy se žalobce mohl rozhodnout, zda je podepíše, či nikoli. Takový argument již svou podstatou nemůže naplnit důvod pro povolení obnovy.
24. Ke zpochybnění podpisu žalobce na blocích s argumentací, že s vozidlem mohl jet kdokoli z rodiny, blízkých či zaměstnanců a omylem mohl předložit při silniční kontrole doklady žalobce, které se nacházely ve vozidle, soud uvádí, že se jedná o ničím nepodloženou spekulaci, která bez relevantních tvrzení o tom, že se žalobce vůbec nemohl předmětných skutků dopustit, podložených důkazy nemůže být důvodem pro obnovu řízení.
25. K samotným podpisům žalobce na pokutových blocích poté soud uvádí, že z obsahu samotných pokutových bloků jednoznačně vyplývá, že při jejich vystavení byla totožnost žalobce ověřena z občanského průkazu a řidičského průkazu, jejichž čísla jsou v předmětných blocích řádně uvedena. Žalobce pak netvrdil, že by došlo ke ztrátě těchto dokladů před spácháním předmětných skutků, a správní orgány si ověřily, že ztráta předmětných dokladů nebyla hlášena. Žalobce pouze bez dalšího zpochybňoval skutečnost, že podpis na blocích je jeho. K těmto pochybnostem nepředložil žádné relevantní tvrzení, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

natož pak důkazní prostředky. Pouhé zpochybnění podpisu bez dalšího nemůže dle soudu naplnit důvody pro zahájení obnovy řízení dle § 100 správního řádu. S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že provedení důkazu znaleckým zkoumáním pravosti podpisu žalobce v rámci řízení před soudem by bylo nadbytečné.

26. Soud je s ohledem na shora uvedené tedy toho názoru, že správní orgány správně vyhodnotily, že v žádosti o obnovu řízení nejsou uvedeny žádné skutečnosti, na základě nichž by byla obnova řízení skončeného pokutovým blokem možná.
27. Pokud žalobce podanou žádostí o obnovu řízení chtěl docílit posouzení způsobilosti jednotlivých pokutových bloků, jakožto podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče a požadoval po správních orgánech obou stupňů, aby rovněž přezkoumaly, zda výše jednotlivých zaznamenaných bodů odpovídá bodovému hodnocení uvedenému v příloze zákona o silničním provozu, soud k tomu uvádí, že v takovém případě měl žalobce postupovat podle shora citovaného § 123f zákona o silničním provozu a podat námitky proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Právě v řízení o těchto námitkách je totiž správní orgán oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008–44). Naproti tomu v řízení o žádosti o obnovu řízení je správní orgán povinen se zaměřit pouze na skutečnost, zda byly splněny podmínky pro obnovu řízení stanovené v § 100 odst. 1 písm. a) nebo b) správního řádu. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud blíže nezkoumaly počet žalobci připsaných bodů v registru řidičů a způsobilost pokutových bloků být podkladem pro vyznačení bodů v registru řidičů, a pouze se zabývaly tvrzením žalobce, že neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, které v případě prokázání jeho pravdivosti mohlo jako jediné zapříčinit vyhovění žádosti žalobce o obnovu řízení.
28. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-47, soud uvádí, že na projednávanou věc nelze aplikovat, neboť v něm nebyla řešena identická právní a skutková situace, jaká je v dané věci. V poukazovaném rozhodnutí totiž bylo předmětem řízení posouzení námitek účastníka řízení proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče, a nikoliv splnění podmínek pro obnovu řízení.
29. Soud s ohledem na shora uvedené uzavírá, že správní orgány postupovaly správně, pokud neshledaly důvody pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu a žádost žalobce zamítly. Soud zároveň nezjistil tvrzené porušení povinností odvolacího orgánu ze strany žalovaného, ani žádné pochybení při zjišťování skutečného stavu věci či nesoulad napadeného rozhodnutí s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. listopadu 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu